

Set herfra

De fremmede har I altid hos jer

TEKST: INGRID ANK, REDAKTØR OG AKADEMILEDER

» Faktum er, at der altid har været og nok altid vil være parallelsamfund i Danmark

En kandidat til 'Årets ord' må i 2017 være ordet 'parallelsamfund'. "Det er ikke lykkedes at sætte effektivt ind mod parallelsamfund," sagde statsminister Lars Løkke Rasmussen i sin tale ved Folketingets åbning. Og mange andre politikere, fra højre til venstre, siger eller har sagt noget lignende: Vi vil ikke have... Alt for mange lever i... Vil skal modarbejde tendensen til... *parallelsamfund*.

Spørgsmålet er, om vi er sikre på, at vi ved, hvad vi mener? For faktum er, at der altid har været og nok altid vil være parallelsamfund i Danmark. For nylig har Det jødiske samfund i Danmark fx fejret nytår og er trådt ind i år 5778. De har deres egen skole og børnehaven, deres egne fester og deres egen madkultur. Hvis ikke, det er udtryk for et parallelsamfund, så ved jeg ikke, hvad er, endda et parallelsamfund, der er forud for os andre i tid. Og jødernes historie – i Danmark og i Europa – er én lang historie om et samfund i samfundet. Med tilbagevendende vold fra det omgivende samfund til følge, også længe før det 20. århundredes masse mord. Forsøg på at afskaffe parallelsamfund kendes i Danmark også fra fx baptisterne, hvis børn man i 1800-tallet forsøgte at tvangsdøbe.

Det er klart, at det må eller bør være ønskeligt for *alle*, at de, der lever i et parallelsamfund, er i god kontakt med samfundet udenfor, sådan som det i dag er tilfældet med fx Det jødiske samfund. På den baggrund er det ikke kun lukkede moskeer eller socialt belastede ghettoområder beboet af indvandrede med muslimsk baggrund (som vel er det, Lars Løkke Rasmussen og andre hentyder til), der burde give grund til bekymring. Man kunne også spørge til, hvordan kontakten fx er til de ca. 14000 vietnamesere i Danmark, en tavs minoritet, som passer sit

arbejde, sin skole og i øvrigt passer sig selv? Og der kunne nævnes andre eksempler.

Og parallelt hermed (...) er vi godt i gang med at gøre os fremmede over for hinanden (vi = vi der regner os med til samfundet uden p). Selv kan jeg mærke et lille stik af irritation, når venner og bekendte fortæller, at de nu også har skiftet deres barn over i en privat- eller friskole, der lægger særligt vægt på *fagligheden* eller på *morgensang og fortælling*. Der var jo også den mulighed at blive i folkeskolen og forsøge at gøre sin indflydelse gældende, også med tanke på de børn, der aldrig synger en sang eller får fortalt en god historie og ikke kender til lyden af en fortællerstemme, der bevæger sig uventede steder hen. Tru ikke med at gå, tru med at bli', tænker jeg, vel vidende at det er fra parallelskole tanken (også kendt som friskoletanken), at vi kender til fortællingens betydning.

"De fremmede har I altid hos jer," siger Jesus i Markusevangeliet kapitel 14 – nå nej, det er de fattige, han taler om. Men det andet burde han også have sagt – for her går vi rundt og leger selskabslege og diskuterer, om vi går ind for 'integration', eller vi mere er til 'assimilation', hvad angår udlændinge i Danmark, mens det egentlige spørgsmål jo ikke er, hvordan de fremmede skal *være*, men hvordan vi kan få det til at *fungere*.

Og når vi, politikere og andre, taler om parallelsamfund som noget, der potentielt ville kunne afskaffes, opbygger vi en falsk forestilling om et Danmark uden fremmede, der rent faktisk er netop dette: fremmede. Det Danmark findes ikke. Og det bør vi heller ikke bilde os ind, at vi ønsker os. ■